

שנה  
שמינית

קובץ


# האור לחיים

מאמרים ושיחות  
מין ראש הישיבה  
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת כי תצא תשפ"ה

## אמנת השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
20:19	19:32	* 18:42	ת"א
20:16	19:30	18:40	חיפה
20:18	19:32	18:42	ב"ש
20:18	19:31	18:41	
* לנוהגים 40 דק': 18:22			



להארות או הערות, ניתן לפנות  
orhachaim4@gmail.com

---

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג  
במשרדי אור החיים - 02-5000455

---

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי  
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00  
קול הדף - 02-6400000  
orhachaim.co.il


---

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,  
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',  
יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com  
**02-5380014      02-5000455** או בטלפון:  
052-7129793

---

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"  
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים



# תוכן עניינים

## פרשת כי תצא תשפ"ה

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אחריד" - חומש דברים



1 ..... היציאה למלחמה

פרשה למעשה:

15 ..... כלאים

17 ..... היסוד לקדושה

23 ..... בזכות הישרות



## היציאה למלחמה

עוד רמזה התורה: אל תמתין שהאויב יגיע לשער עירך, ואז תצא להילחם בו. אלא "כי תצא למלחמה על איבך"

- תקדים ותצא להילחם בו, תפתיע אותו במקומו, ואז תצליח להביס ולהכניע אותו.

אומרים חז"ל: "כי תצא למלחמה" - "לא דיברה תורה אלא כנגד יצר הרע" (קידושין כא ע"ב, הובא ברש"י).

המלחמה וטכסיסה תופסים בכל מלחמה, אך הם נכונים שבעתיים במלחמת היצר.

היצר אורב לך ומנסה להתקרב אליך ולהפיל אותך ברשתו. אם תמתין ולא תלחם בו עד שיגיע סמוך אליך, יהיה לך קשה מאוד לגבור עליו. לכן אל תמתין לו שיתקרב אליך, אלא תלחם

כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אִיְבֶיךָ וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ (דברים כא, י).

ה"אור החיים" הקדוש מדקדק בלשון הכתוב: מדוע נאמר "כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אִיְבֶיךָ", לכאורה היה לו לומר 'כי תלחם באויבך'?

אלא - אומר ה"אור החיים" הקדוש - ישנן סיבות ועילות שונות ליציאה למלחמה. על כך אומרת התורה: אם אתה רוצה שה' יהיה בעזרך ויתן את אויבך בידך,

יציאתך למלחמה צריכה להיות מתוך עילה ומטרה כדי להינקם מאויבך, שהם אויבי ה', ולא מכל סיבה אחרת. אבל אם יציאתך למלחמה תהיה ממניע אחר - לא מובטח לך שה' יתן את אויבך בידך.

**"תפקידנו**

**הוא רק לצאת**

**למלחמה, ואת**

**עצם המלחמה**

**עושה הקב"ה"**

בו כשהוא עדיין רחוק ממך.

שעת מלחמה, מה שמוטל על האדם הוא רק לצאת למלחמה. מכאן ואילך, לא האדם נלחם את עצם המלחמה, אלא הקב"ה נלחם עבורו - "ה' איש מלחמה" (שמות טו, ג). כך אמר משה לישראל (שם יד, יד): "ה' ילחם לכם ואתם תחזקו".

עוד רומזת התורה: "כי תצא למלחמה על איבך" - מרגע שהאדם יוצא לאוויר העולם הוא שרוי במלחמה כנגד היצר. כך אמר אנטונינוס לרבי: מאימתי יצר הרע שולט באדם? - משעת יציאה. על כך הוסיף רבי: ומקרא מסייעו, שנאמר (בראשית ד, ז) "לפתח חטאת ריבך", שהיצר הרע רובץ לפתחו של האדם מרגע צאתו לעולם (סנהדרין צא ע"ב).

כאשר עם ישראל יוצאים להילחם באויביהם, הם רואים את הגדודים הרבים של האויב ואת כלי הנשק העצומים העומדים לרשותם, וליבם מתמלא מורא ופחד: איך נלחם נגדם, הרי אנו חלשים ומעטים לעומתם.

באופן נוסף מפרש ה"אור החיים" הקדוש מדוע אמרה התורה "כי תצא למלחמה" ולא אמרה 'כי תלחם': באה התורה להשמיענו, שאם הגיעה

אכן, אם בני האדם עצמם הם הנלחמים במלחמה, יש להם מה לחשוש ולפחד מעוצמת האויב. אולם

בס"ד

לאור הביקוש הגדול

# המבצע ממשיך!

**כל הסט (11 חלקים)**  
**רק ב-250 ש"ח בלבד!**

**לפרטים: 050-4106056**  
**בין השעות 14:00-18:00**

**אפשרות למשלוח ברחבי הארץ**

המבצע  
עד גמר המלאי

כ, ה-ו): "מִי הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּנָה בֵּית חָדָשׁ  
וְלֹא חָנְכוּ יָלְדָּה וַיָּשָׁב לְבֵיתוֹ פֶּן יָמוּת  
בַּמִּלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יִחְנֹכֶנּוּ. וּמִי הָאִישׁ  
אֲשֶׁר נָטַע כָּרְם וְלֹא חָלְלוּ יָלְדָּה וַיָּשָׁב  
לְבֵיתוֹ... וּמִי הָאִישׁ אֲשֶׁר אָרַשׁ אִשָּׁה  
וְלֹא לָקַחָהּ יָלְדָּה וַיָּשָׁב לְבֵיתוֹ..."

על הבמה הוצבו "חיילים" רבים,  
שעומדים כביכול לצאת להילחם.  
אחד מראשי המשכילים הציג עצמו  
בתור כהן משוח מלחמה. והיה מכריז  
ואומר, "מי שבנה בית חדש ולא חנך  
אותו, ילך וישוב לביתו", ומיד ירדו  
חיילים רבים מהבמה. המשיך אותו  
משכיל והכריז, "מי שנטע כרם ולא  
חיללו - ישוב לביתו", וירדו עוד רבים.  
"מי שארס אישה ולא נשאה ירד  
וישוב לביתו". כמעט שלא נותרו  
חיילים על הבמה. סיים והכריז, "מי  
האיש הירא ורך הלבב ילך וישב  
לביתו" (כוונת התורה בזה למי שירא מהעבירות  
שבדיו, כגון אדם שמדבר בין תפילין של יד לתפילין  
של ראש, כמבואר במסכת סוטה מד ע"ב). ירדו  
כל החיילים מהבימה, ונשארו רק  
שלושה אנשים, שהוצגו בתור  
שלושת גדולי הדור דאז: רבי ישראל  
מאיר הכהן [ה"חפץ חיים"], רבי חיים

התורה אומרת לנו: "כי תצא למלחמה  
על איבך". תפקידנו הוא רק לצאת  
למלחמה, ואת עצם המלחמה עושה  
הקב"ה. אם הקב"ה נלחם - מובטח לך  
שהאויב יפול בידיך: "וּנָתַנּוּ ה' אֱלֹקֶיךָ  
בְּיָדְךָ".

לכן, אומרת התורה (לעיל כ, ג): "אַל יִרָךְ  
לְבַבְכֶּם אֶל תִּירָאוּ וְאֶל תַּחֲפֹזוּ וְאֶל  
תַּעֲרָצוּ מִפְּנֵיהֶם". ומדוע? "כִּי ה'  
אֱלֹהֵיכֶם הֵהָיָה עִמָּכֶם לְהִלָּחֵם לָכֶם עִם  
אִיְבֵיכֶם לְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם". הקב"ה  
בכבודו ובעצמו נמצא במלחמה  
ונלחם עם אויביכם.

בזמנו של ה"חפץ חיים" זצ"ל עשו  
ראשי ההשכלה הרשעים כל  
שביכולתם להרחיק את ישראל  
מאביהם שבשמים, ולגרורם להם  
לעזוב את דרך התורה והמצוות רח"ל.  
יום אחד ערכו המשכילים הרשעים  
הצגה גדולה, כדי ללעוג לאופן שבו  
נערכו מלחמות ישראל על פי התורה  
הקדושה.

כידוע, רבים הם הפטורים מלצאת  
למלחמה, כפי שכתבה התורה (דברים

אִי־בִיכֶם לְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם" (דברים כ, ד),  
 "וַיִּתְּנוּ ה' אֱלֹהֵיךָ בְּיָדְךָ" (שם כא, י), "כִּי  
 לֹהֵ הַמִּלְחָמָה" (שמואל א' יז, מז).

עוזר גרודז'ינסקי, ורבי חיים מבריסק,  
 זכר צדיקים לברכה. צחקו המשכילים  
 ואמרו: "וכי כך אפשר לנצח  
 במלחמה!?"

בספר שמואל (א' פרק יז) מסופר על  
 הפלישתים שקמו להילחם בעם  
 ישראל. בראשם בלט גוליית הענק -  
 גובהו שש אמות וזרת, על ראשו כובע  
 נחושת, על גופו שיריון קשקשים  
 כבד, ובידיו חץ, חנית וכידון נחושת.

באו וסיפרו על כך ל"חפץ חיים"  
 ואמר: "נו, ולמה הביאו רק חצי  
 מעשה? יראו נא גם את סופו של  
 המחזה!..."

גוליית פנה לעם ישראל והשמיע  
 באוזניהם דברי רהב ושחץ: "בְּרוּ לָכֶם  
 אִישׁ וַיֵּרֶד אֵלָי. אִם יוּכַל לְהִלָּחֵם אֵתִי  
 וְהִכְנִי וְהָיִינוּ לָכֶם לְעֶבְדִּים, וְאִם אֲנִי  
 אוּכַל לוֹ וְהִכִּיתִיו וְהָיִיתֶם לָנוּ לְעֶבְדִּים  
 וְעֶבְדְּתֶם אֶתָּנוּ" (שמואל א' יז, ח-ט).

תמהו האנשים: "מה כוונת רבנו? איזה  
 סוף לא הראו?"

עם ישראל שמעו את דבריו והתמלאו  
 מורא ופחד. ואז נקלע לשם דוד בן

אמר להם ה"חפץ חיים": "אכן, רק  
 מעטים נותרו ב'צבא', אך אותם  
 צדיקים מועטים יכניעו את כל  
 האוייבים, אף אם יהיו רבים וחזקים  
 מאוד!"

התורה מבטיחה שה' ילחם לנו,  
 והניצחון הוא מעל הטבע, "כִּי ה'  
 אֱלֹהֵיכֶם הֵהָיָה עִמָּכֶם לְהִלָּחֵם לָכֶם עִם

להצלחת  
 חגי בן מלכה

אך דוד בשלו: "גם את הארי גם הדב  
הפה עבדה, והיה הפלשתי הערל הזה  
כאחד מהם כי חרף מערכת אלקים  
חיים" (שם, לו). מוסיף דוד ומגלה את  
סוד ההצלחה במלחמה כנגד כל אויב  
באשר הוא: "ה' אשר הצילני מיד הארי  
ומיד הדב הוא יצילני מיד הפלשתי  
הזה". (שם, לז).

אומר דוד: אם אני עצמי הייתי נלחם  
בו - באמת אין לי סיכוי מולו. אולם  
לא אני נלחם - ה' הוא הנלחם בו!

שאל מתרצה ואומר לו: "לך וה' יהיה  
עימך". אם הקב"ה נלחם - גם דוד  
הקטן יכול לנצח את גוליית הענק.

אולם צריך לעשות את ההשתדלות  
הבסיסית. שאל מלביש את דוד  
בשיריון לגופו ובכובע נחושת לראשו,  
אולם דוד מסיר אותם מעליו. הם  
מסורבלים מידי עבור מי שאינו  
מלומד במלחמה...

ישי, רועה צאן צעיר, שבא בשליחות  
אביו להביא לחם לשלושת אחיו  
הגדולים שהשתתפו במלחמה כנגד  
פלישתים. בעודו שם מופיע גוליית  
הפלשתי במלוא קומתו הענקית.  
"וכל איש ישראל בראותם את האיש  
וינסו מפניו וייראו מאד" (שמואל א' יז,  
כד).

בא דוד אל שאל ואומר לו: "אל יפל  
לב אדם עלי, עבדה ילך ונלחם עם  
הפלשתי הזה" (שם, לב).

שאל משיב לו: "לא תוכל ללכת אף  
הפלשתי הזה להלחם עמו, כי נער  
אתה והוא איש מלחמה מנעריו" (שם,  
לג) - אתם שני כוחות לא מאוזנים:  
מצד אחד - איש ענק, ראשו, גופו  
ורגליו עטויי נחושת, ובידיו כלי  
מלחמה. ומי בא מולו? - נער צעיר  
וחסר ניסיון, בלי שום נשק ובלי  
טכסיס מלחמה!

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה  
זיווג הגון, רפואה שלימה  
או להבדיל, לעילוי נשמה  
לפרטים: 02-5000455  
orhachaim4@gmail.com

דוד הולך עם מקלו בידו, ונוטל קלע בידו. הוא בוחר חמישה חלוקי אבנים מהנחל ושם אותם בכלי הרועים שלו, וכך הוא מתייצב לפני גוליית הפלישתית...

גוליית מביט בו בבוז ובלעג ואומר לו בכעס: "הַכֹּלֵב אֲנֹכִי כִּי אֲתָה בָּא אֵלַי בְּמִקְלוֹת?" (שם, מג). לא נחה דעתו של אותו רשע עד שהוא מקלל את דוד באלוקיו, ואומר לדוד: "לָכֶּה אֵלַי וְאַתָּה אֶת בְּשָׂרְךָ לְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְבֶהֱמַת הַשָּׂדֶה" (שם, מד).

מה משיב לו דוד? "אַתָּה בָּא אֵלַי בְּחֶרֶב וּבַחֲנִית וּבְכִידוֹן, וְאֲנֹכִי בָּא אֵלֶיךָ בְּשֵׁם ה' צָבָא-וְתֵּי אֱלֹהֵי מַעֲרֻכּוֹת יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר תִּרְפֹּתָ" (שם, מה). זה ההבדל בינינו, וזה מה שיביא לי את הניצחון!

דוד מוסיף לחדד את הנקודה הזו, שהיא תורף העניין: "הַיּוֹם הַזֶּה יִסְגְּרָה ה' בְּיָדִי וְהִפִּיתָה - וַיִּדְעוּ כָּל הָאָרֶץ כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל, וַיִּדְעוּ כָּל הַקָּהָל הַזֶּה כִּי לֹא בְּחֶרֶב וּבַחֲנִית יְהוֹשִׁיעַ ה' כִּי לֹא הַמִּלְחָמָה וְנָתַן אֶתְכֶם בְּיָדִינוּ" (שם, מו-מז).

כך היה. גוליית התקרב אל דוד, בטוח שעוד רגע ימחץ אותו ברגליו, ואז דוד הכניס את ידו בזריזות אל הכלי, הוציא משם אבן וקלע אותה הישר במצחו של גוליית. האבן פוגעת במצחו, והוא נופל על פניו ארצה ומת. לקח דוד את החרב מגוליית וכרת בה את ראשו.

לכאורה תמוה, הרי גוליית הוכה על מצחו, אם כן הוא היה צריך ליפול לאחוריו על גבו ולא על פניו? אלא אומרים חז"ל (ויקרא רבה י, ז), גובהו של גוליית היה שש אמות וזרת. אם היה נופל לאחוריו, היה ראשו מתרחק מן המקום שבו ניצב דוד מול גוליית. אם כן היה דוד צריך לטרוח כדי להגיע אל ראשו. לכן מן השמים הפילו את גוליית על פניו, כדי שדוד לא יצטרך לטרוח כדי להגיע אל ראשו ולכרות אותו...

הנה כי כן, כשאדם יוצא למלחמה, די לו בחמישה חלוקי אבנים. מדוע? כי את המלחמה עצמה עושה הקב"ה, והכל נלקח בחשבון, עד לפרטים הזוטרים ביותר!

לא כן היצר הרע. גם אם היום ניצחת את היצר וכבשת אותו - מחר הכל מתחיל מחדש.

"יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום" (קידושין ל ע"ב). היצר אינו שובת לעולם, הוא נלחם באדם מרגע בואו לעולם ועד 'זיבולא בתרייתא' - עד רגב האדמה האחרון שמכסים בו את קיברו של האדם לאחר מותו.

האדם רואה את היצר הרע, את כוחו העצום, את טכסיסי המלחמה שלו, וליבו נמס: איך אצליח לגבור עליו?

על כך משיבים לו: אם אתה חושב לגבור עליו בכוחות עצמך - באמת לא תוכל להתגבר עליו. אין סיכוי! הרי היצר הוא מלאך, הוא אש! בשר ודם אינו יכול ללחום ולגבור על מלאך

אך לא רק במלחמות 'רגילות' הקב"ה נלחם לאדם, אלא גם במלחמת היצר, שהיא המלחמה הקשה מכולן. כמו שכתב ה'חובת הלבבות' (שער יחוד המעשה פרק ה): "ואמרו על חסיד, שפגע (שפגש) אנשים שבים ממלחמת אויבים, ושללו שלל אחר מלחמה חזקה, אמר להם: 'שבתם מן המלחמה הקטנה שוללים שלל, התעתדו למלחמה הגדולה'. אמרו לו: 'ומה היא המלחמה הגדולה?' אמר להם: 'מלחמת היצר וחייליו'."

במלחמה 'רגילה', החיילים כובשים את שטח האויב, ובזאת הכרעה המלחמה. האויב נכנע לפני הכובשים, הוא חסר כוח, המורל שלו ירוד, אין חשש שירים ראש ויקום עליהם.

סליחות בישיבת "אור החיים"  
מעמד בלתי נשכח!

## סליחות בשידור חי

« מתחברים יחד עם חמוני עם ישראל בכל לילה »

9 שלוחה << 02-6400000 📞

1 שלוחה << 077-270-5-270 📞

orhachaim.co.il 🌐

"מוסדות אור החיים" 📺

כל לילה

החל

צהשעה

24:00

בכוחות עצמו.

סוד ההצלחה במלחמה כנגד היצר, הוא ההבנה שלא האדם עצמו נלחם בו - אלא הקב"ה.

על האדם מוטל רק לצאת למלחמה כנגד היצר. אם יעשה את המוטל עליו ויקום להילחם ביצר - מובטח לו שאת המלחמה עצמה ינהל הקב"ה עבורו.

זהו שאומר הכתוב: "כי תצא למלחמה" - אם רק תצא למלחמה כנגד היצר - מובטח לך כי "ונתנו ה' אלוקיך בידך".



אך לא רק במלחמת היצר מובטחת לאדם סייעתא דשמיא מיוחדת לגבור על היצר, אלא בעבודת ה' בכלל.

אדם רואה את העבודה הרוחנית העומדת לפניו, והוא מקבל חלישות דעת: הרי זו משימה כבדה מנשוא,

איך אעמוד בה? אנו מצווים (יהושע א, ח) "וְהָיִיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה", אולם איך אפשר ללמוד תורה כל היום? ואיך אפשר לשמור שבת כהלכתה, הרי הלכות שבת הן 'כהררים התלויים בשערה' (חגיגה י"ע"א)?

וכן בשאר העניינים, כגון איסור לשון הרע, שעליו כבר אמרו חז"ל (בבא בתרא קס"ה ע"א) כי כולם נכשלים באבק לשון הרע. ואם חז"ל קבעו כך, כיצד ננצל מלשון הרע? וכי מצווים אנו להיות כאילמים, ולא לפתוח את פינו כדי שלא נדבר דיבורים אסורים?

חלישות הדעת הזאת מפעפעת בנו לא רק במה שאנו מוציאים מפינו, אלא גם במה שאנו מכניסים לפינו: איך אפשר להינצל מאכילה של איסור? הרי גם אם נעשה כמיטב יכולתנו, לא תמיד הדבר בשליטתנו. אלא כך אמרו חכמים (יומא לח ע"ב):

לעילוי נשמת  
גדליה בן צילה ז"ל

לא ידונו אותו 'למה לא היית כמו רב פלוני', אלא 'למה לא היית אתה עצמך!'.

מסופר על רבי נפתלי מאמסטרדם זצ"ל, שפעם בא אל רבו, רבי ישראל סלנטר זצ"ל, ואמר לו: "רבי, אילו היה לי את הראש של ה'שאגת אריה', את הלב של בעל ה'יסוד ושורש העבודה', ואת המידות של רבנו [רבי ישראל סלנטר] - הייתי יכול לעבוד את ה' כראוי".

השיבו רבי ישראל סלנטר: "נפתלי, בראש שלך, בלב שלך, במידות שלך..."

אדם צריך לעבוד את ה' בכוחות שהוא קיבל משמים, לא בכוחות שאחרים קיבלו.

לכל אחד יש את הכוחות והכלים המיוחדים לו, ותפקידו לנצל ולמצות אותם. כשאדם יבוא לשמים ישאלוהו: למה לא ניצלת את כוחותיך? למה לא השתמשת בכל הכלים שנתנו לך?

מחקרים מדעיים גילו, שהאדם החכם ביותר בעולם מנצל לא יותר משבעה

"הבא להיטהר - מסייעין אותו". אתה תעשה כמיטב יכולתך, ומן השמים יסייעו בידך להצליח במעשיך ולא להיכשל בדבר איסור.

עוד אמרו (שם לט ע"א): "אדם מקדש עצמו מעט - מקדשין אותו הרבה". לא מבקשים ממך הרים וגבעות, מבקשים ממך רק לפתוח פתח כחודו של מחט, לא יותר, ואז מובטח לך שהקב"ה יפתח לך פתח כפתחו של אולם (שיר השירים רבה ה, ג).

אדם קורא על גדלותם של גדולי הדורות, הוא שומע תיאורים נפלאים כיצד הם שקדו על התורה יומם ולילה, כיצד קידשו ורוממו את עצמם למעלות נשגבות, והוא מתמלא חלישות הדעת: גם אני רוצה, אבל איך אוכל להיות כמותם? כמה אני רחוק מהם!

ה"חפץ חיים" זצ"ל היה אומר: אדם חושב שבשמים יטענו כלפיו: 'הרי זכית לראות את רב פלוני, אם כן למה לא היית כמוהו'. הוא טועה! בשמים

השטן החליט לנסות אותו. פעם אחת, בערב יום הכיפורים, התחפש השטן לעני ודפק על דלת ביתו של פלימו. בני הבית התכוננו לקראת היום הקדוש, וכשראו את העני בפתח לבוש בגדים מזוהמים, לא הכניסוהו לתוך הבית פנימה אלא הוציאו לו פת. אמר העני בטרפוניה: "ביום כזה, כולם נמצאים בפנים, ואני בחוץ?".

הכניסו פלימו לתוך ביתו והושיבו לבדו ליד שולחן צדדי. הוא ובני ביתו ישבו סביב השולחן במרכז הבית, לבושים בגדי לבן זכים וצחים. רטן העני: "מדוע אתם יושבים יחד, ואותי מושיבים לבדי?".

צרף פלימו את העני אל השולחן יחד עם כל בני הבית. מה עשה העני? היה

אחוזים מהיכולות השכליות שלו. אם כן, כמה אחוזים מהמוח האנושי מנצל האדם הממוצע? אולי אחוז בודד...

נתנו לנו כוחות אדירים, רק צריך לגלות אותם, לפתח ולנצל אותם. בכוחות הללו צריכים להילחם ביצר הרע, לעמוד בניסיונות החיים, ולהתעלות בתורה וביראת שמים.



הגמרא (קידושין פא ע"ב) מספרת על האמורא פלימו, שבכל פעם שהיה הולך לקיים דבר מצוה, היה אומר: "גירא בעיניה דשטן" (חץ בעיני השטן). הוא עשה זאת כדרכם של היוצאים למלחמה, שמעוררים את עצמם בכל מיני מילות עידוד, כדי לזרז ולחזק את עצמם.



## שותפות בפתיחת ההיכל של תפילת הפרנסה בימים הנוראים

(ביום ראש השנה | יום הכיפורים תשפ"ו) - ברוב עם

ניתן להשתתף בקניית פתיחת ההיכל

ביום ראש השנה או יום הכיפורים הבעל"ט

של תפילת הפרנסה (בתרומה חד פעמית) - בשיבת "אור החיים"

\* סגולה בדוקה וידועה לפרנסה בשפע בכל השנה \*

ניתן למסור שמות לברכה

02-500455

לתרומות:

השטן את פלימו: "אמור לי, מפני מה אתה מקלל אותי בכל פעם שאתה מקיים דבר מצוה ואומר: 'חץ בעיניך, השטן'?"

השיב פלימו: "בכל פעם שאתה רואה אותי הולך לדבר מצוה, אתה בא אלי ומבקש להטות אותי מן המצוה. אני עומד על נפשי ונלחם בך, על כן אני מזרז ומחזק את עצמי בקריאה הזו - 'גירא בעיניה דשטן'."

אמר לו השטן: "במקום לקלל אותי שיכנס בי החץ, אתה יכול לבקש מהקדוש ברוך הוא: 'יְגַעַר ה' בְּךָ הַשָּׂטָן' (זכריה ג, ב)."

השטן הודה שהאדם אינו יכול לגבור עליו בלי עזרה משמים. אך הוא ביקש מפלימו: 'אתה רוצה לקבל עזרה מה?' אל תקלל אותי! פשוט מאוד תבקש מהקדוש ברוך הוא שיגער בי'.

יושב ומעלה על עצמו שחין ופצעים המוציאים לחה ועושה בהם דברים מאוסים. העירו לו: "שב כראוי".

אמר להם: "תנו לי כוס".

הביאו לו כוס. היו בטוחים שהוא רוצה כוס לשתיית בשר, אך הוא התחיל לירוק לתוכה את כיחו וניעו. פלימו לא יכול היה לעצור ברוחו וגער בו: "דרך ארץ!".

העני שמע את הגערה, צנח לארץ ומת. התחילו הבריות להתלחש: "פלימו אחראי למותו של העני..."

חשש פלימו לשלומו, ברח מביתו והתחבא בבית הכסא. הלך אחריו השטן המחופש לעני, ונפל לפניו. ראה השטן את פלימו שרוי בצער ובפחד, והחליט להתגלות בפניו. אמר לו: "אני השטן, ובאתי לנסות אותך". ואז שאל

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה  
זיווג הגון, רפואה שלימה  
או להבדיל, לעילוי נשמה  
לפרטים: 02-5000455  
orhachaim4@gmail.com

הכוחות המנוגדים הללו. הנשמה הרוחנית אינה סובלת גשמיות, והגוף הגשמי והחומרי אינו סובל רוחניות. תפקיד האדם להגביר את כוח הנשמה על הגוף.

תפקידו של היצר הרע להגביר את כוח הגוף על הנשמה, לפתות את האדם ללכת אחר מאוויי ליבו ותאוותיו.

זהו הניסיון הגדול של האדם - האם יצליח להגביר את כוח הנשמה על הגוף, או שהגוף ישלוט על נשמתו, והאדם יהיה עסוק במילוי תאוותיו.

אם יעמוד האדם בניסיון - מילא בכך את ייעודו בעולם ויקבל את שכרו בעולם הבא - "מה רב טובך אשר

כשהקב"ה יגער בשטן, הוא יאבד את כוחו, והאדם יצליח לעמוד כנגדו.

העולם הזה הוא עולם הניסיון. הקב"ה ברא את האדם והרכיב בו שני כוחות מנוגדים - נשמה וגוף: "וַיִּצְרֶה יְיָ אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֶפְרָן מִן הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאַפִּיו נִשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה" (בראשית ב, 7).

הנשמה באה מהעולם העליון, היא חצובה מתחת כיסא הכבוד, והיא מושכת את האדם למעלה. לעומתה, הגוף הוא גשמי וארצי, והוא מושך את האדם כלפי מטה.

כל ימיו נמצא האדם במלחמה תמידית, בלתי פוסקת, בין שני

## השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה  
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי המישי

ימי שלישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים



orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שולוחה 9

צִפְנֶת לִירְאִיהָ" (תהלים לא, כ).

בודק? בקנקנים יפים, שאפילו הוא מקיש עליהם כמה פעמים אינו שוברו. כך אין הקדוש ברוך הוא מנסה את הרשעים, אלא את הצדיקים."

עוד משל יפה מובא שם: "משל לבעל הבית שהיו לו שתי פרות, אחת כוחה יפה, ואחת כוחה רע, על מי הוא נותן את העול - לא על אותה שכוחה יפה? כך אין הקדוש ברוך הוא מנסה אלא את הצדיקים."

כשהראו ליעקב אבינו את כותנת יוסף בנו מלאה בדם ואמרו לו "תִּיהָ רָעָה אֶכְלֶתְהוּ טָרֶף טָרֶף יוֹסֵף" (בראשית לו, ג), הוא מאן להתנחם מהבשורה המרה: "וַיִּקְמוּ כָּל בְּנָיו וְכָל בְּנֹתָיו לְנַחֲמוֹ וַיִּמָּאן לְהִתְנַחֵם" (שם, לה). נשאלת השאלה: היאך יתכן שיעקב אבינו, תפארת האבות הקדושים, סרב להתנחם? הרי כל אדם מישראל

אל יאמר האדם: איני יכול לעמוד בניסיון, איני מצליח לגבור על יצרי. עלינו לדעת כי אין ניסיון שהאדם אינו יכול לעמוד בו! אין מציאות כזו! אם הקב"ה מעמיד את האדם בניסיון, הוא גם יתן לו את הכוחות ויסייע לו לעמוד בניסיון.

זה ההסבר לכך שהקדוש ברוך הוא מנסה דווקא את הצדיקים ולא את הרשעים, כמו שנאמר (תהלים יא, ה) "ה' צִדִּיק יִבְחֶן". ולמה? משום שהוא יודע שהצדיק יוכל לעמוד בניסיון.

כך מובא במדרש (בראשית רבה נה, ב): "היוצר הזה כשהוא בודק את הכבשן שלו, אינו בודק את הכלים המרועעים, למה? שאינו מספיק להקיש עליו פעם אחת עד שהוא שוברו. ומה הוא

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה  
זיווג הגון, רפואה שלימה  
או להבדיל, לעילוי נשמה  
לפרטים: 02-5000455  
orhachaim4@gmail.com

צריך להאמין כי "ה' נתן וְה' לָקַח יְהי נַשְׁם ה' מִבְּרָךְ" (איוב א, כא), ואמרו חז"ל (מועד קטן כז ע"ב) שאסור להתקשות ולהצטער על המת יותר מידי, שבכך הוא מורה שהקב"ה עשה לו עוול כביכול.

אלא, יעקב אבינו ידע שאין הקב"ה מביא על האדם ניסיון שאינו יכול לעמוד בו. ואם הוא אינו יכול להתנחם, אין זה משום שהוא מתקשה על המת יותר מידי, אלא אדרבה - זה אות וסימן שיוסף לא מת, כי אילו היה מת - היה עומד בניסיון ומקבל תנחומים.



חז"ל מפרשים את "וימאן להתנחם" בדרך אחרת. בדרך הטבע, חזקה על המת שמשתכח מן הלב לאחר שנים-עשר חודש (ברכות נח ע"ב). כיון שראה יעקב כי למרות שחלפו שנים-עשר

חודש אין המת משתכח מליבו, והוא ממאן להתנחם, הבין מכך שעוד יוסף חי.

צא וראה, אם לא היתה שכחה בעולם, והאדם היה זוכר בצורה חיה את כל הצרות והמאורעות הקשים שפקדוהו בימי חייו, היה שוקע בדיכאון עמוק ולא מצליח לנהל חיים תקינים.

לכן, הקב"ה טבע באדם את תכונת השכחה - לטובת האדם, כדי שישכח מליבו את הצרות ואת המאורעות הקשים שאירעו לו בימי חייו.

כך יוכל להמשיך בשגרת חייו.

אכן, העולם אומר: "הזמן הוא הרופא הטוב ביותר". ככל שהזמן חולף, משברי החיים שפקדו את האדם בעבר משתכחים מליבו, עוצמת הרגשות מתעמעמות, והצער פוחת והולך.



## כלאים

הקיווי, ועוד כהנה וכהנה סוגי פירות, שאין אפשרות לגדלם בכל מקום בעולם, אך בארץ ישראל מצליחים לגדלם.

אולם ציוה הקב"ה בתורתו שלא נזרע כלאים - שני סוגי זרעים יחד.



ה"מטה משה" מביא בשם רבו ה"חתם סופר" זצ"ל משל לילד קטן, שנעשה יתום מאביו ומאימו, ונשאר זרוק ברחוב ללא בית, וללא משען ומשענה. יום אחד עבר ברחוב אדם עשיר ונכבד, וראה את הילד מוטל ברחוב. שאל אודותיו, וסיפרו שהתייתם מהוריו, וכעת אין לו בית לגור בו. נכמרו רחמיו של העשיר, והחליט לקחתו לביתו. ולאמצו בתור אחד מילדיו.

לֹא תִזְרַע פְּרִמָּה בְּלֵאִים פֶּן תִּקְדָּשׁ הַמִּלָּאָה הָאֵשֶׁר תִּזְרַע וּתְבוֹאָת הַפָּרֶם (דברים כב, ט).

התורה הקדושה התירה לאדם לאכול וליהנות משלל הפירות והירקות שברא הקב"ה בעולמו - תפוחים, אגסים ושזיפים, אבוקדו, אבטיח ומלון, וכדומה. ואף נתן לנו הקב"ה את ארצנו הקדושה, שהאקלים בה מגוון ויכולה לגדל כמעט את כל הפירות שישנם בעולם, "אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְפָּנָה תֹאכַל בָּהּ לֶחֶם לֹא תִחָסֵר כָּל בָּהּ" (דברים ח, ט).

לפני עשרות שנים חשבו שלא יצליחו לגדל בארץ ישראל דובדבנים, אך לאחר שניסו הופתעו מגודל ההצלחה, וכן היה עם פרי



השנים, סיפק כל מחסורו והשפיע עליו שפע של טובה - וכי יעלה על הדעת, שינהג בחוצפה ובכפיות טובה נוראה, ויאמר לאביו שהוא דורש לבחור דווקא בבד האדום?!

אי אפשר להעלות על הדעת עזות מצח גדולה כזאת והשבת רעה תחת טובה מעין זו.

והנמשל: ה' יתברך נותן לנו הכול - חיים ובריאות, פרנסה וכלכלה, הוא "זן ומפרנס לכל, ושולחנו ערוך לכל". הוא נותן לנו אדמה לזרוע בה, חיטה להכין ממנה לחם, ופירות וירקות ליהנות מהם, ובסך הכול מבקש כמה בקשות קטנות - שלא לזרוע כלאיים, לא ללבוש בגד שעטנז, וכן הלאה - דברים השנואים

העשיר דאג לאותו בן מאומץ, השווה אותו לבניו האחרים, ולא החסיר ממנו דבר, וכך גדל הילד בטוב ובנעימים.

כשהגיע לגיל שמונה-עשרה, לקחו אביו המאמץ לבית מסחר של בדים, וביקש ממנו לבחור כמה סוגי בדים, כי הוא רוצה לתפור עבורו חליפה יפה ואיכותית. הסתכל הבן על הבדים, ראה בד בצבע אדום כהה ובחר בו. נרתע האב, ואמר לבנו המאומץ שהוא מסכים לבחור עבורו את כל הצבעים, מלבד הצבע הנ"ל, שאינו נושא חן בעיניו לפי שיש בו מעין סממן של עזות.

אותו בן מאומץ, שאביו המאמץ היטיב איתו כל כך במשך כל

סדר

לאור הביקוש הגדול

# המבצע ממשיך!

כל הסט (11 חלקים)  
רק ב-250 ש"ח בלבד!

לפרטים: 050-4106056  
בין השעות 14:00-18:00

אפשרות למשלוח ברחבי הארץ

המבצע  
עד גמור המלאי



תלויה בגילו של האדם, וכפי שרואים אנו, לצערנו, אנשים צעירים, שברגע אחד חלו במחלות קשות רח"ל, או נפגעו בתאונות דרכים וכדומה, וכל חייהם השתנו מן הקצה אל הקצה.

ככל שיתחזק האדם בהכרת הטוב לבורא יתברך, כך יתחזק לשמור מצוותיו וחוקותיו בשמחה ובטוב לבב.

בעיני ה' יתברך, והוא מבקש מאיתנו שלא נעשה אותם.

כלום יכול אדם להיות כל כך עז פנים? ולמרוד בציווי המלך, מלך מלכי המלכים הקב"ה, שמחיה אותו בכל רגע ורגע, ולא מחסיר ממנו דבר?!

יש לזכור, שמתנת החיים והבריאות אינה דבר מובן מאליו כלל, ואינה

## היסוד לקדושה

שומר עליהן מראות רע.

אדם השומר את עייניו בקדושה, הקב"ה נמצא איתו, ומגן עליו ושומרו מכל פגע.

בפסוק בישעיה (לג טו-יז) נאמר: "וְעַצְמֵי עֵינָיו מִרְאֹת בָּרָע. הוּא מְרוֹמִים יֵשֶׁב... מִלֶּדֶת בְּיָפִיו תִּחְיֶינָה עֵינָיו".

כיון שהכול תלוי בעיניים, הסתכלות לא נכונה אחת עלולה להוריד את

כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ מִתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מִחֲנֶיךָ לְהַצִּילֶךָ וְלָתֵת אִיְבֶיךָ לְפָנֶיךָ וְהָיָה מִחֲנֶיךָ קְדוֹשׁ וְלֹא יֵרָאֶה בְּךָ עֲרֹת דָּבָר וְשָׁב מֵאַחֲרֶיךָ (דברים כג, טו).

מרגלא בפומיה דהמקובל הצדיק רבי מאיר אבוחצירא זצ"ל, שמקור הקדושה הוא בעיניים. רמז לכך בפסוק בבראשית (לח, כא): "אֵינָה הִקְדָּשָׁה הִיא בְּעֵינַיִם" - היכן הקדושה נמצאת? בעיניים, שאדם

ממנו לחפש את רבי יעקב הזגג המתגורר באותו מקום ולומר לו דבר מסויים בענייני קבלה.

רבי יעקב בהר"ן יצא לדרכו והגיע למחוז חפצו. הוא התקבל בכבוד גדול, כראוי לאב בית הדין בירושלים, ומיד ביקש מאנשי הקהילה שיראו לו היכן גר רבי יעקב הזגג.

"מחר בודאי יגיע הזגג לתפילה, והרב יוכל לפגוש בו בבית הכנסת", אמרו לו האנשים, והוא קיבל את הצעתם.

למחרת, מיד בסיום התפילה, חיפש הרב בהר"ן את הזגג. "זהו היהודי שיושב ליד התנור", אמרו לו המתפללים.

הרב הבין כי בודאי לא מדובר ביהודי פשוט, וכי הזגג אינו אלא אחד מל"ו צדיקים, אשר מסתיר עצמו תחת מעטה הזגגות, ניגש לאותו יהודי, ואמר לו את הדברים שמסר לו אחיו רבי נחום. בדרך אגב נציין כי רבי נחום בהר"ן ורבי יעקב

האדם לשאול תחתיות. צריך לשמור את העיניים מכול משמר, שלא להסתכל חלילה בדברים אסורים.

נצטוונו (דברים כב, ח): "וְעֵשִׂיתָ מַעֲקָה לְגִגָּךְ", ורמז יש כאן גם לצווי על שמירת העיניים, שצריך לכסות ולשמור אותן היטב. ומדוע? "פִּי יִפֹּל הַנֶּפֶל מִמָּנוֹ" (שם), משם יכולה להיות, חס וחלילה, נפילה וירידה גדולה.

אדם שאינו שומר על עיניו ואינו נוהר מפני ראיות אסורות - גם אם הוא מקפיד הוא על קוצו של יו"ד, לא יוכל לחוש את קדושת המצווה ולא יגיע לידי דבקות בה'.

השמירה על טוהר העיניים היא אחד היסודות החשובים בדרך העלייה והקדושה.

לפני כמאה וחמישים שנה חי בירושלים רבי יעקב בהר"ן - אב"ד העדה האשכנזית. פעם נזקק רבי יעקב לנסוע לעיר אחרת, ואחיו, רבי נחום, שהיה צדיק מפורסם, ביקש

להזיק ולמנוע מהאדם שפע שאמור להגיע אליו. אותן הסתכלויות בלתי ראויות והרהורים אסורים, מנקבים את כלי הקיבול הרוחני של האדם ומעבירות את השפע לסיטרא אחרא, רח"ל.

חוסר צניעות גורם לפורענות רח"ל, ואדם השומר את עייניו זוכה שהקב"ה נמצא עימו ומגן עליו.

בזמנו של הבבא סאלי זצ"ל הייתה תקופה נוראה של פיגועים באוטובוסים, על ידי מחבלים מתאבדים ובאמצעות מטעני חבלה שהסתירו מתחת למושבים. רבים היו ההרוגים והפצועים רח"ל, ופחד גדול שרר בכל הערים.

הזגג מעולם לא ראו זה את זה, אך נשמותיהם היו קשורות זו בזו.

מששמע הזגג את הדברים, הבין כי סודו התגלה לרב, וביקש לצאת משם במהירות, אך הרב בהר"ן הפציר בו להתעכב מעט ולענות לו על שאלתו: כיצד הגיע לדרגת קדושה כזו, עד שזכה להיות אחד מל"ו צדיקים שבדור?

ענה לו הזגג: "על שלושה דברים צריך אדם לשמור כדי להגיע לדרגת קדושה עליונה: על עייניו, על מוחו ועל פיו".

מי שזוכה לשמור על טהרת העין, המחשבה והפה, זוכה להיות כלי ראוי לקדושה.

עוד ראוי לדעת, כי העיניים עלולות



## שותפות בפתיחת ההיכל בימים הנוראים

(ביום ראש השנה | יום הכיפורים תשפ"ז) - ברוב עם

ניתן להשתתף בקניית פתיחת ההיכל

ביום ראש השנה או יום הכיפורים הבעל"ט

של תפילת הפרנסה (בתרומה חד פעמית) - בשיבת "אור החיים"

\* סגולה בדוקה וידועה לפרנסה בשפע בכל השנה \*

ניתן למסור שמות לברכה

02-5000455

לתרומות:

הוא חשב בליבו, שמאחר שבאותה תקופה היו הרבה פיגועים ומטעני חבלה, כנראה חשב הרבה על עניין זה, ולכן חלם על כך.

עם זאת, סקרנותו גרמה לו להתבונן היטב סביבו, והוא הבחין שמתחת למושביו מונחת חבילה קטנה שחוטים יוצאים ממנה. מיד עלה בו החשש שאולי החלום אמיתי. הוא ניגש אל הנהג וסיפר לו על החפץ החשוד. הנהג הזמין משטרה, ובחסדי שמים הצליחו לנטרל את מטען החבלה ברגעים האחרונים. [התברר למפרע, שהמחבל הערבי תיכנת את מטען החבלה באופן שיתפוצץ קצת יותר מאוחר, כשהאוטובוס המאסף כבר יהיה מלא באנשים].

אחרי כמה ימים ניכנס הבחור להתברך אצל הבבא סאלי. בדיוק באותו זמן הגיע גם החבלן המשטרתי לקבל ברכה. החבלן המשטרתי אמר לרב: "הצלחתי להציל אוטובוס שלם, כשנטרלתי את המטען שהיה מוחבא שם. אני

בחור מיישיבת "הנגב" בנתיבות עלה על אוטובוס מאסף, שהיה בתחילת מסלולו. כמעט כל המושבים היו עדיין ריקים, והוא התיישב באחד מהם, פתח ספר והתחיל ללמוד.

פתאום, החליטה אישה אחת, שהייתה לבושה בלבוש פרוץ ומחוצץ, שהיא צריכה לשבת דווקא לידו, ה' ירחם. הוא היה יכול להגיד לה: "גברת, ישנם שלושים מושבים פנויים, מדוע את חייבת לשבת דווקא לידי?".

אבל הוא היה עדין נפש, והעדיף לא להתעסק איתה בכלל. הוא קם והלך לשבת בקצה האוטובוס, למען לא יראה מראות אסורות.

הוא פתח שוב את הספר, אבל נפלה עליו תרדמה, והוא חלם חלום.

בחלומו שמע קול: 'קום בן אדם, מה לך נרדם?! יש מטען חבלה סמוך ונראה אליך!'.

הבחור התעורר בבהלה רבה, אך אמר לעצמו שדברי חלומות לא מעלים ולא מורידים (סנהדרין ל ע"א).

בן סורר ומורה? על ידי ש"ראית בשביה..."... אם לא שומרים על העיניים בקדושה, עלול להיוולד בן סורר ומורה.

שמשון, שהיה שופט את ישראל והנהיג את העם בדרך ה', היה קדוש מרחם, נזיר אלוקים, וזכה לרוח הקודש, וכבר הפליגו חז"ל בדבר גודל מעלתו.

בכל זאת נאמר עליו במשנה (סוטה א, ח) דבר נורא ואיום. זו לשון המשנה: "שמשון הלך אחר עייניו לפיכך ניקרו פלישתים את עייניו, שנאמר: 'וַיֹּאחֲזוּהוּ פְּלִשְׁתִּים וַיִּנְקְרוּ אֶת עֵינָיו' (שופטים טז, כא)." .

ובמה הלך אחר עייניו?

שמשון אמר לאביו: "אוֹתָהּ קָח לִי כִּי הִיא יִשְׁרָה בְּעֵינַי" (שופטים יד, ג). ביאורים רבים נאמרו על כך, ואין

מבקש מהרב, שיברך אותי בזכות זה."

אמר לו הרב: "לא אתה הצלת, הבחור ההוא ששמר על קדושת העיניים שלו, הוא שהציל את נוסעי האוטובוס ממוות. משמים שלחו לו ניסיון ועמד בו, ועשאוהו שליח להציל את כל יושבי האוטובוס. גם אתה עצמך ניצלת בזכותו, כשהצלחת לנטרל את המטען בלא פגע."

אדם השומר את עייניו - זוכה שהקב"ה נמצא איתו כל הזמן ומגן עליו.

תחילת המעידה של האדם נעוצה בראיית מראות לא ראויים.

כידוע, נסמכה פרשת בן סורר ומורה לפרשת אשת יפת תואר. איך יוצא

לרפואת

תקוה בת רחל רוחאם

עץ, והם נרקבים, והתולעים גוררות ואוכלות אותם.

המקום כאן לרדת לעומקם של דברים. בכל אופן, נאמר לנו ש"הלך אחר עייניו" וסופו היה שניקרו הפלישתים את עייניו, ומת מיתה נוראה.

על היצר הרע נאמר (בראשית ד, ז): "וְאִם לֹא תִיטֵב, לִפְתָּח חַטָּאת רֹבֵץ". ביאר הגר"א: אם אתה נותן ליצרך "פתח", היצר ישאר רובץ תמיד בליבך.

מי שהולך אחר דבר עבירה, העבירה עצמה מתנקמת בו. צריך להיזהר ולהתרחק מן העבירה מאוד מאוד.

היצר הרע דומה לכלב. כשבני אדם עושים סעודה בבית, הכלב רובץ מחוץ לדלת. הוא מרגיש את ריח הבשר מבפנים, ומחכה שתהיה לו הזדמנות לחטוף חתיכת בשר ולברוח. אם הדלת נעולה לגמרי, ואין אפילו פתח קטן, הוא לא יכול להיכנס, אבל הוא ממשיך לרבוץ ולחכות. אם יבוא ילד קטן וישאיר פתח צר, הכלב יתגנב פנימה ויחטוף את הבשר.

בפסוק בשיר השירים (ח, ט) נאמר: "אִם חוֹמָה הִיא נִבְנָה עָלֶיהָ טִיבַת כֶּסֶף, וְאִם דֶּלֶת הִיא נָצוּר עָלֶיהָ לֹחַ אֶרֶז".

אם ישראל מציבים חומה בצורה כנגד היצר הרע, הם זוכים ל"טירת כסף" - לעיר מבצר. הם שמורים ומוגנים מן החטא, וזוכים לשפע ברכה, וניבנה להם בית הבחירה.

לפעמים היצר הרע "הופך את כל התבנית", הוא עושה עצמו כאילו רוצה שיחטא האדם הרבה חטאים. ומה קורה? הוא חוטף מהאדם מצווה אחת, מחטיא אותו בחטא אחד.

אבל "אם דלת היא" - שפעמים נפתחת, ופעמים נסגרת, אין לאדם תקומה. לפעמים הוא שומר על עצמו, ולפעמים אינו שומר, ומרשה ליצר הרע להיכנס, ולכן יש בדלתו רק "לוח ארז", עשוי מנסרים של

לסגור ולנעול את הפתח כליל, לא להשאיר פתח כלל ועיקר.

כשאתה סגור עם עצמך, עם בורא עולם, וניזהר בכל כוחך מעבירה, הקב"ה שומר עליך!

האדם אומר: 'הצלתי את עצמי מהרבה חטאים', ואינו מבין שזה מה שהיצר הרע רצה ממנו - שיחטא חטא אחד בתחילה, ואחר כך ימשיך להחטיאו.

מאחר ש"לפתח חטאת רובץ", צריך

## בזכות הישרות

ואז הוא החל לספר להם את המעשה הבא:

מקום מושבו הוא בגרמניה. יש לו שם וילה מפוארת, ומידי פעם הוא מגיע לארץ ישראל לדירתו בירושלים.

עד לפני כמה שנים הוא היה מוכר גרביים ונעליים בשוק. יום אחד פנה אליו חבר ושאלו אם ירצה להיות סוכן מכירות של מוצרי רפואה. "אין צורך לדעת הרבה בתחום, רק ללמוד כמה כללים", אמר.

היהודי הביע את הסכמתו לעיצה והתקבל לעבודה.

לֹא תִרְאֶה אֶת שׂוֹר אֲחִיךָ אוֹ אֶת שִׁוִּי נְדָחִים וְהִתְעַלְמָתָּ מֵהֶם הָשִׁב תְּשִׁיבֵם לְאֲחִיךָ (דברים כב, א).

יהודי אחד בשכונת רמות בירושלים היה קונה עליות לתורה באלפי שקלים. בנוסף היה עוזר ומסייע לכל מה שבית הכנסת היה זקוק.

פעם אחת ישבו מתפללי בית הכנסת יחד. סיפר להם אותו אדם מדוע ידו נדיבה בקניית עליות ובעזרה לבית הכנסת.

"את כל הכסף שיש לי", אמר בהתרגשות, "הקב"ה הביא לי!".

הוא בירך את היהודי והודה לו מקרב פלוני ומוכרם לחנויות ולבתי מסחר שונים.

יום אחד הוא הזמין חמישים קופסאות של תרופה מסויימת. בטעות, במקום להביא לו חמישים קופסאות, הביאו חמש מאות קופסאות!

הוא ניגש אליהם ואמר שהזמין סך הכל חמישים, אך אצלם היה רשום ששילם עבור חמש מאות קופסאות.

היהודי לא הסכים בשום אופן לקחת את התרופות שלא שילם עבורן. הפנו אותו למנהל הגרמני, והיהודי הסביר גם לו שהוא לא הזמין חמש מאות קופסאות, רק חמישים.

המנהל הגרמני התפעל מאוד. אנשים אחרים היו מיד בורחים עם הסחורה ולא מודיעים דבר, ואילו היהודי התעקש שלא ליטול סחורה שאינה שלו.

הוא ניגש אליהם ואמר שהזמין סך הכל חמישים, אך אצלם היה רשום ששילם עבור חמש מאות קופסאות.

המנהל הגרמני התפעל מאוד. אנשים אחרים היו מיד בורחים עם הסחורה ולא מודיעים דבר, ואילו היהודי התעקש שלא ליטול סחורה שאינה שלו.



# המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א



למעלה מ-  
**10,555,000**  
שעות של לימוד תורה  
בשנה!



להקדשת יום לימוד תורה  
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים  
**02-5000455**

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - 02 פקס: 5000502 - 02 [orhachaim.org](http://orhachaim.org)

לחסויות, להפצה, להנצחות  
ולקבלת העלון

[orhachaim4@gmail.com](mailto:orhachaim4@gmail.com)

או בטלפון: 02-5000455  
נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

## החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לרפואת והצלחת: מיכל בת אסתר הי"ו, נטע בת ג'והנה הי"ו,  
רמי בן חוה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל רוחאם הי"ו,  
ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,  
אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מאיר מאור בן חיה רבקה הי"ו  
ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איזה ז"ל, מרים בת זוהרה ז"ל,  
מזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל,  
רחל רוחאם ללה בת נרקיס ז"ל, תמר בת רגינה ז"ל, עופר בן ציונה ז"ל,  
רחל בת נג'מה כוכבה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל, חיים בן חביבה ז"ל,  
מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל, יעקב בן ברטה ז"ל,  
יהונתן בן מרים ז"ל, יוסף בן ציונה ז"ל, ר' יצחק בן נעמה ז"ל ת.נצ.ב.ה.